

ikke mindst et nødvendigt svar på, hvad der skal gøres i Danmark, hvor vi har en flot beskæftigelse, store overskud i staten, ingen gæld til udlandet og unikke muligheder for at være det førende velfærdssamfund, der investerer i sin egen fremtid.

Vi har tre prioriteringer i finanslovforhandlingerne her i efteråret, og jeg opfordrer regeringen til at tilrettelægge forhandlingerne, så vi også her kan vise befolkningen, at vi evner det samarbejdende folkestyre.

For det første skal der rettes op på kommunernes økonomi. Kommunernes borgere skal ikke betale regningen for regeringens økonomiske politik – især regeringens kommunalreform med nedskæringer på velfærden.

For det andet skal der afsættes midler til at udbygge kvaliteten af velfærden. Vi vil ikke acceptere de åbenlyse kvalitetsproblemer i velfærdssamfundet og slet ikke, at de gemmes i en syltekrukke under dække af en kvalitetsreform, som dybest set skal dække over, at der er problemer, som skal fjernes fra avisernes forsider og fra den politiske dagsorden. Det er tydeligt, at når Dansk Folkeparti og regeringen taler om velfærd, så handler det om taktik. Hos os kommer det fra hjertet.

Kl. 11.25

For det tredje skal der afsættes midler til at fjerne de særregler, der skaber fattigdom for de mest udsatte. Jeg taler her om mennesker på starthjælp eller introduktionsydelse, mennesker ramt af kontanthjælpsloftet og mennesker, der mister deres sygedagpenge uden at være raske.

Skatteminister Kristian Jensen sagde nok så ærligt i sommer: Nu kan vi ikke længere sige, at noget er den tidligere regerings skyld, for nu er det vores skyld, hvis noget ikke fungerer.

Til flertallets ordførere i Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti vil jeg sige: Det fungerer ikke i kommunerne, og det kommer ikke til at fungere i de nye kommuner her fra årsskiftet. Og med skatteminister Kristian Jensens egne ord: Det er jeres skyld.

Et beskedent studium i de oplæg til besparelsesforslag, der er på bordet i de fleste kommunalbestyrelser eller sammenlægningsudvalg, viser, hvor slemt det står til. Der er liggedage og lukkedage og afvisitering og lærerfri timer på dagsordenen. Og bag de pæne teknokratiske ord gemmer sig jo et ærligt og forståeligt dansk ord: nedskæringer; færre pædagoger, kortere åbningstid i daginstitutionerne, færre lærere og

kortere undervisningstid i folkeskolen, mindre pleje og dårligere rengøring hos vores ældre.

Hvad der så i øvrigt sker med indsatsen over for de svage grupper, for så vidt angår integration, fritid, kultur, forebyggende sundhed og alle de andre kommunale områder, er også det store spørgsmål, men vi vil se noget, og det vil være dramatisk mange steder. Ikke fordi det vil ramme alle områder i alle kommuner og være lige slemt landet over, men i de fleste kommuner vil der være meget at komme efter. Det er derfor, vi vil have åbnet kommuneaftalen. Den er simpelt hen for grov ved den kommunale velfærd.

Som borgere forventer vi jo en tidssvarende børnepasning, en tidssvarende folkeskole, en tidssvarende ældreomsorg, og vi må også insistere på, at svage grupper får reelle muligheder for et bedre liv. Vi forventer at møde kvalitet, omsorg og engagement.

Men hvad møder vi? Vi møder medarbejdere, der slider i det og gør en utrolig flot indsats på trods af alt for dårlige rammer for deres arbejde. Det bør vi takke dem for, det *skal* de have tak for, men når det så er sagt, må vi også sige, at de har dårlige vilkår for at udføre deres arbejde, og derfor er det ikke uden grund, at vi også ser medarbejdere, der har svært ved at gøre det, så de fagligt kan stå inde for det. Og det er slet ikke uden grund, at vi ser medarbejdere, der slides ned og får stress.

Det bliver værre i 2007. Derfor må den regeringsdikterede kommuneaftale åbnes for nye forhandlinger om en bedre og en mere realistisk kommunaløkonomi.

Men ellers går det jo godt i Danmark, det tales der jo om alle vegne: De fleste tjener flere penge, de fleste kan købe mere ind, de fleste har det ganske godt. Men de fleste kan ikke forstå, når vi nu som flest har det så godt – og statskassen i særdeleshed – hvorfor der så skal spares og spares så groft i mange kommuner; vi er jo rige.

Forklaringen kan kun være, at der spares op til skattelettelser. Og formålet med skattelettelser er jo, som beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen sagde det til Børsen den 16. februar 2004:

»Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem. Men efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Så opstår et nyt Danmark.«